

gaende Forhandling om denne Sag, just ikke kan siges i og for sig at være meget usskelig. Det ville de ærede Medlemmer see, at Alle i Udvalget have været enige om, det nemlig at fraraade den af den høitærede Finantsminister forelagte Plan. Jeg skal altsaa forsaavidt ikke nu gjøre mig nogen stor Anstrengelse for at imødegaae Hensigtsmæssigheden af denne Plan, men afvente de Udtalelser, der muligen senere kunde foranledige mig til at gaae nærmere ind paa denne Side af Sagen, og stole paa, at man i dette Punkt idetmindste, hvor der har vilst sig en saa mærkværdig Genstemighed i Udvalget, vil troe, at vi have havt fuldkommen tilstrækkelig Grund til at hævde denne Anskuelse. Altsaa, jeg gaaer ud fra, at man ikke vil gaae ind paa den fra Finantsministeren fremkomne Plan, og jeg skal blot ganske i Forbigaaende, idet jeg forøvrigt lader denne Side af Sagen ligge, bemærke, at foruden Alt, hvad der ellers kunde siges, maa det tillige være sagt, at Gjennemførelsen af denne Plan vilde efter min Overbeviisning være et finantsfielt Boveslykke, som høist sandsynlig vilde medføre meget betydelige Tab for Statskassen. Derimod staaer jo Sagen noget forskjellig, naar vi komme til det Spørgsmaal, hvad der da skal skee, og her kan jeg ikke længere stole paa, at ærede Medlemmer med Vished ville kunne see, i hvilken Retning det da er bedst at gaae, thi her begynder jo Udvalgets Splittelse i forskjellige Dele, og her vil der jo kunne gjøre sig meget forskellige Hensyn gjældende. Jeg skal derfor kun ganske kort sige, at jeg for mit Bedkommende i denne Henseende indtager et fuldkommen konservativt Standpunkt. Jeg har ikke kunnet indsee, at der var nogenjombest Grund til at forlade det Bestaaende; det er efter min Overbeviisning fuldkommen urigtigt at ville gjøre nogenjombest Anstrengelse for at komme ind paa et andet System end det, vi for Diebliffet have. Det positive Forslag, der foreligger fra et æret Mindretal, som jo har havt Veilighed til udsørligen at begrunde sin Anskuelse igjennem den ærede Ordfører, maa jeg i ethvert Fald formene vilde være et overordentlig uheldigt Forslag at gaae ind paa, idet det vilde give en Udvidelse af det bestaaende Lotteri, som man i

høi Grad maatte være betænkelig ved. Det gaaer jo ud paa at fremstaafe 140,000 Lodder om Aaret til Fordeling istedetfor dem, vi for Diebliffet have, og som vel nominelt angives til at være 100,000, men som ved den eiendommelige Indretning, vort Lotteri hidtil har havt, i Virkeligheden synke ned til et langt lavere Antal, til noget over 70,000 Lodder — naar man skal være nøiagtig, til to og halvfjerdsindstyve Tusinde og nogle Hundrede Lodder. Alle de øvrige ere nemlig Lodder, som ikke i Virkeligheden komme i Spillernes Hænder. Jeg troer, at det i høi Grad vilde være betænkeligt at gaae ind paa en saadan Udvidelse; den vilde ogsaa i finantsfielt Henseende ganske sikkert udsætte Statskassen for meget betydelige Tab. Det maa jo nemlig erindres, at vel Alle ere enige om at bidrage til at sætte Skranke for den aldeles utilgivelige Misbrug af Lotteriet, der har fundet Sted ved Udstykning af Lodder i næsten fabelagtige Smaadele, som nævnt, i $\frac{1}{500}$ af et Lod; dette bør jo forhindres og forbydes. Men naar der altsaa paa en eller anden Maade sættes en Bom for en saadan Tilfredsstillelse af Spillelysten, saa vil jo naturligtviis en Deel af de Lodder, som før have været anvendte til saadan Brug, vende tilbage til Lotteriet, og der vil altsaa i den Henseende være mindre Grund til at troe, at en større Afsetning vil kunne finde Sted. Nu kommer dertil, at efter al Sandsynlighed vil Collectøvernens Stilling i Fremtiden blive noget forskjellig fra, hvad den hidtil har været; de ville ikke faae en saa stor, en saa enorm Fordeel af deres Forretning, som de hidtil have havt, og derved vil sandsynligtviis ogsaa en Deel af de Lodder, de hidtil med temmelig betydelige Udgifter have kunnet faae affatte i Udlandet, ikke længere finde Anvendelse, saaledes at der altsaa ogsaa af den Grund vil finde en Indskrænkning Sted. Det maa altsaa ikke troes, at man under disse Omstændigheder for Eftertiden ved en naturlig Fremgangsmaade vil kunne vente at faae affat saa mange Lodder som hidtil, og man kan altsaa endmindre stole paa, at man vil kunne faae affat omtrent det dobbelte Antal Lodder; man maatte tværtimod ved at engagere